

af Studerende. Dertil svarer det ærede Medlem, at det var muligt, der en Gang kom en Tid, hvor Antallet af Studerende blev mindre, og saa var det ikke nødvendigt. Jeg vil dertil kun bemærke, at Kravet om det sjette Professurat ikke er fremkommet særligt i den Tid, hvor Antallet af de theologiske Studerende var exceptionelt stort; det gaar allerede langt tilbage i Tiden, til den Tid, da Antallet af de Studerende maatte siges at være mere normalt, et Antal, under hvilket man efter al Sandhynlighed næppe vil komme i lang Tid. Sagen er jo netop den, at det store Antal af Studerende lægger saa stærkt Bælg paa hver enkelt Professors Tid i Retning af Examensarbejde, skriftlige Øvelser o. s. v., at der kun levnes liden Tid til videnskabeligt Studium. Naar det ærede Medlem dernæst gjorde gjældende, at den theologiske Videnskab, som han ikke vilde anerkende for at være Videnskab, var noget en Gang Afsluttet, hvor der ikke var Tale om, at der kunde komme nye Fag frem, som under andre Fakulteter, tror jeg heller ikke, at dette forholder sig rigtigt. Jeg er selvfølgelig ikke særlig kyndig paa dette Omraade, men det er mig bekendt, at der i den nyere Tid er kommet adskillige nye Bifag frem paa det theologiske Omraade, Bifag, som andet Steds have faaet deres selvstændige Professorater, men som her maa holdes i meget begrændset Stikelse, fordi de kun kunne blive et meget underordnet Tillæg for de Professorer, som allerede ere ansatte, og hvis væsentlige Opmærksomhed maa være rettet paa Hoveddisciplinerne. Jeg kan forstaa, at ærede Medlemmer, der mene, at det theologiske Fakultet skulde vises helt bort fra Universitetet, ikke kunne være stemte for nogen Udvidelse af dets Medlemsantal, men jeg skal kun bemærke, at jeg vilde betragte det som en stor Ulykke for hele vor theologiske Uddannelse, om noget Saadant skulde ske. Jeg tror, at maaste netop de Mænd, der have mindst tilovers for Theologien og den theologiske Videnskab, vilde faae Grund til at beklage dette mest, saa vist som netop det theologiske Fakultets Forbliven ved Universitetet altid vil bevirke, at de theologiske Studerende blive undergivne en mere alsidig og fri Paavirkning, end Tilfældet vilde blive ved en udelukkende Præsteskole. Jeg skal endnu kun fremhæve et Moment, som ogsaa bør tages i Betragtning, naar der saaledes baade i dette Fakultet og i forskjellige andre ønskes et forøget Antal Lærere. Det ærede Medlem for Veile N. 2. B. (Berg) doledede over, ikke helt uden Grund at der paa saa grumme mange Omraader for Tiden herskede saa at sige et Monopol for den enkelte Pro-

fessor, som havde en vis Disciplin at forebringe. Det ligger ligefrem i Lærerkrafternes Faatallighed. Hvor der ikke er et større Antal af Medlemmer i et Fakultet, er man nødsaget til at fordele Fagene saaledes, at hver faar sit enkelte Fag, og der er ikke let Tale om, at Fagene kunne blive docerede af flere samtidigt. Jeg har altid betragtet det som en uvurderlig Fordel ved det statsvidenskabelige Fakultet, at vi ere to Professorer i Statsøkonomi, og at de Studerende saaledes have Leilighed til at høre afvigende Anskuelser og Opfattelser. Jeg tror, det vilde være ønskeligt, om dette ogsaa kunde finde Sted ved andre Fakulteter, og det er klart, at netop, naar man fik et forøget Antal Professorer, vilde der blive en Mulighed derfor, som nu er udelukket. Jeg lægger en ikke ringe Vægt paa dette Moment netop med Hensyn til det her særlig omhandlede Fakultet saavel som ved det juridiske Fakultet.

Det ærede Medlem for Bornholm (Blem) begyndte med at udtale, at Professorernes Antal var øyret fra 39 til 57, altsaa med 18, i Løbet af 18 Aar, eller en Professor om Aaret. Dette Regnestykke er meget ufuldkomment, meget urigtigt; thi for det Første findes der jo dog ikke endnu 57 Professorer, og selv om denne Lov bliver vedtagen, saa er det jo, som det udtrykkelig er udtalt i Anmærkningerne, ikke Meningen, at alle de nye Professorater strax og umiddelbart skulle besettes. Men selv bortset deraf, saa maa det siges, at vi ikke kunne indskrænke Betragtningen til dem, der kaldes Professorer. Man maa spørge om, hvor mange Universitetslærere der er, og da er Forholdet faktisk saaledes, at Antallet er øyret fra 45, som der var normeret i 1871, til 52, som der er i Dieblisset, det vil altsaa sige en Forøgelse med 7 Medlemmer i Løbet af 18 Aar. Samme ærede Medlem mente, at den Sammenligning, som i Anmærkningerne er opstillet, og hvortil jeg skal tillade mig at henvisse, mellem Begyndelseslønnen for en Universitetslærer og Begyndelseslønnen for andre Embedsmænd i mere praktiske Stillinger, var ganske urigtig, for saa vidt man derved ikke tog Hensyn til de forskellige Alderstillæg. Han gjorde gjældende, at en Retsbetjent af fjerde Klasse, som jo er henvist til at begynde med samme eller lidt høiere Løn, kun har to Alderstillæg, medens Professorerne fik fire, og noget lignende mente han gjaldt for Tolbembedsmands Vedkommende. Dertil skal jeg imidlertid simpelthen bemærke, at en Retsbetjent af fjerde Klasse i Almindelighed ikke bliver i denne Stilling til sin Dødsdag, men rykker op i en høiere Klasse, det maa man tage med i Betragtning. Det